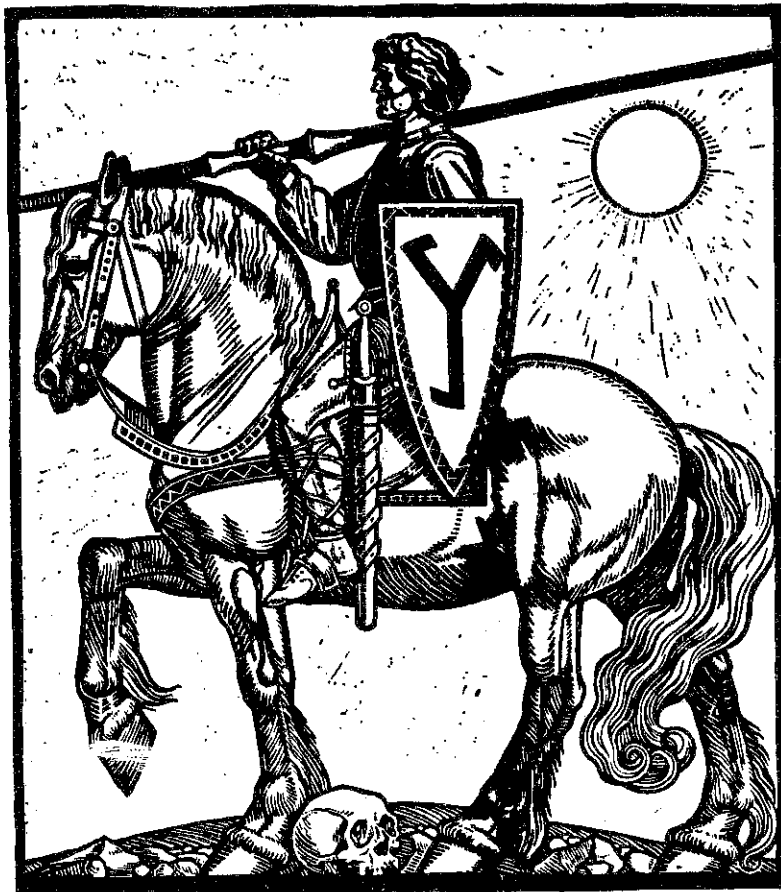

ΧΡΟΥΣΗ

ΑΥΔΗ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΦΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ -

ΑΝ ΕΙΜΑΤΕ ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

'Η Χρυσή Αύγη ήταν, είναι και θα είναι ο 'Αγωνιστικός και 'Επαναστατικός κύκλος των 'Ελλήνων 'Εθνικοσοσιαλιστών, που σκοπό έχει την απελευθέρωση της Φυλής μας από την εβραιομπολσεβικική τυραννία.

Πρώτη εμφάνισις της Χρυσής Αύγης ή έκδοσις του ομώνυμου έντυπου τόν Δεκέμβριο του 1980. Οι προβλέψεις φρισμένων ότι ή δλη μας δραστηριότης θα ήταν υπόθεσις λίγων μηνών διαψεύστηκε. Νικήσαμε τίς οικονομικές δυσκολίες, νικήσαμε δλες μας τίς δυσκολίες και σήμερα δύο χρόνια μετά από τήν πρώτη μας εμφάνισι υπάρχουνε, προχωρούμε, αγωνιζόμεσθε χωρίς νά έχουμε κανένα πολιτικό πάτρωνα, χωρίς νά έχουμε κανένα χρηματοδότη. Δύναμις μας ή Τιμή μας και Τιμή ή Πίστις μας.

'Εκείνο όμως που αξίζει πάνω απ' όλα νά τονισθῆ γιά δλη αὐτή τῆ δραστηριότητά μας τῶν δύο χρόνων είναι ότι παραμείναμε ΣΥΝΕΠΕΙΣ σέ ότι από τήν ἀρχή καθορίσαμε σάν ιδεολογική και τακτική μας ταυτότητα.

Είχαμε γράψει τόν Δεκέμβριο του 1980 στό πρώτο μας τεύχος ότι δέν πρόκειται νά ἀναμειχθούμε μέ τήν πολιτική. Πέρασαν από τότε δύο χρόνια, γίνανε δύο μεγάλα ἐκλογικά πανηγύρια. Στόν λόγο που είχαμε δώσει ότι θα είμαστε σ' αυτά τά πανηγύρια ἀμέτοχοι παραμείναμε ἔντιμοι.

Είχαμε δηλώσει ότι ιδεολογία μας είναι ο 'Εθνικοσοσιαλισμός. Και σέ αὐτήν τήν δήλωσι μας εμείναμε πιστοί χωρίς νά θυσιάσουμε τήν Τιμή μας σέ ταπεινές σκοπιμότητες.

Είχαμε γράψει ότι δέν πιστεύαμε στό θεό τῶν εβραίων. Παρ' δλη τήν τρομακτική πολιτική ζημία, που μπορεί νά ἔχη αὐτή μας ή θέσις και σέ αὐτό παραμείναμε και θα παραμεινουμε συνεπεῖς.

Δέν γνωρίζουμε και δέν μάς ενδιαφέρει που θα καταλήξῃ αὐτή ή υπόθεσις. 'Εκείνο όμως, που σίγουρα γνωρίζουμε, είναι ότι δέν θα ἀρνηθούμε ποτέ τήν Πίστι μας γιά καμμιά σκοπιμότητα, γιατί δέν υπάρχει σκοπιμότητα τόσο σπουδαία, όσο ή Τιμή και τό Καθήκον ἑνός Στρατιώτη πρὸς τά Σύμβολα και τούς Ἡρώες τῆς 'Ιδεολογίας του.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ: «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ 16 β' οφ.

τεύχος 7η / νοέμβριος — δεκέμβριος 1982 / δρχ. 30

τά γραφεία λειτουργοῦν ἐκάστην ἑτεάρτην και Σάββατον κατά τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας

Χρυσή
Αυγή

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΣΚΟΠΟΣ ΣΤΟΧΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Τι ζητά ο 'Εθνικοσοσιαλισμός από τον άνθρωπο; Τιμή, Πίστι, Δύναμι, Θάρρος, 'Ηρωϊσμό, Συνέπεια, Πειθαρχία, 'Ιεραρχία, Λιτότητα, Πνεύμα Καλλιεργημένο, Ψυχικό Κόσμο 'Ωραίο, 'Ιεράρχησι των 'Αξιών, 'Ιεράρχησι των Καθηκόντων, 'Ιεράρχησι των 'Αναγκών, Θυσία πολλές φορές του συναισθηματικού μας κόσμου χάριν μιας άλλης ύψηλοτέρας σκοπιμότητας. "Όσα ή 'Ιδεολογία αυτή απαιτεί από έναν πιστό της είναι γεγονός ότι δέν είναι διόλου λίγα. Γι' αυτό και είναι ιδεολογία για λίγους. 'Ακόμη και όταν οι μάζες φαίνονται να συμμετέχουν σ' αυτό τό ξέφρενο παραλήρημα δυνάμεως του ανθρώπινου γίνεσθαι, ακόμη και τότε οι πραγματικοί 'Εθνικοσοσιαλιστές είναι λίγιοι, πολύ λίγιοι και ό καθ' ένας απ' αυτούς μόνος του, μόνος άπέναντι στον έαυτό του. "Όταν τό 1933 ή Γερμανία φλεγόταν από τήν 'Εθνικοσοσιαλιστική Κοσμογονία ό Δόκτωρ Γκαίμπελς έγραφε: «'Όλη ή χώρα φαίνεται να φλέγεται πέρα ώς πέρα. 'Η αλήθεια όμως είναι ότι οι περισσότεροι από αυτούς πού φαίνονται σάν φλόγες δέν είναι τίποτα άλλο παρά όι άντανακλάσεις από λίγες, μονάχα λίγες εκλεκτές φλόγες.»

"Ας άναζητήσουμε όμως τώρα τί ή σημερινή κοινωνία μέ τήν λειτουργικότητά της διαμορφώνει σάν 'Αξίες σέ ένα άτομο και άς επιχειρήσουμε να άναζητήσουμε κάποιον κοινό σημείο μεταξύ αυτών πού ό 'Εθνικοσοσιαλισμός απαιτεί και αυτών πού ή Κοινωνία σήμερα δίνει. "Ας επιχειρήσουμε δέ αυτό δειγματοληπτικά για να μην μακρυνοούμε σέ ένα θέμα πού τό συμπέρασμά του είναι αυτονόητο. Τι λοιπόν από αυτά πού ό 'Εθνικοσοσιαλισμός θεωρεί σάν 'Αξίες ή σημερινή Κοινωνία μέ τήν κρατική άγωγή δίνει στους ανθρώπους; μήπως τήν Τιμή; μά ή Πίστις στην Τιμή θεωρείται σήμερα από τους «πολύξερους», πού κυβερνούν τήν χώρα μας πολιτικώς, πνευματικώς και κοινωνικώς σάν βαρβαρότης και άναχρονισμός. Οι δικαστές τιμωρούν παραδειγματικά κάποιον, πού κατηγορείται για έγκλημα Τιμής και τό έθιμικό δίκαιο, πού 'Ισχυε για άρισμένες περιοχές μέχρι τά τέλη του περασμένου αιώνας, καταργήθηκε από τους «φατισμένους έξευρωπαϊστές» της Κρατικής νομοθεσίας. Μήπως τόν ήρωϊσμό, τήν λιτότητα ή τήν πειθαρχία; 'Ο ήρωας στην σημερινή κοινωνία θεωρείται βλάκας, ό λιτός μαζοχιστής και ό πειθαρχικός άνόητος και συμπλεγματικός άνθρωπος χωρίς πρωτοβουλία. Τό πρότυπο, πού ή σημερινή κρατική άγωγή διαμορφώνει είναι ό πονηρός και δολοπλόκος «καταφερτζής», ό μονόχροντος τεχνοκράτης, ό άδίστακτος χρηματάνθρωπος, ό «businessman». Τό πρότυπο, πού ή κοινωνία σήμερα διαμορφώνει, είναι ένα πρότυπο άνέντιμο, άπειθαρχο, άδύνατο, πονηρό και ύπουλο, είναι ένα πρότυπο όπωσδήποτε άντι-'Εθνικοσοσιαλιστικό.

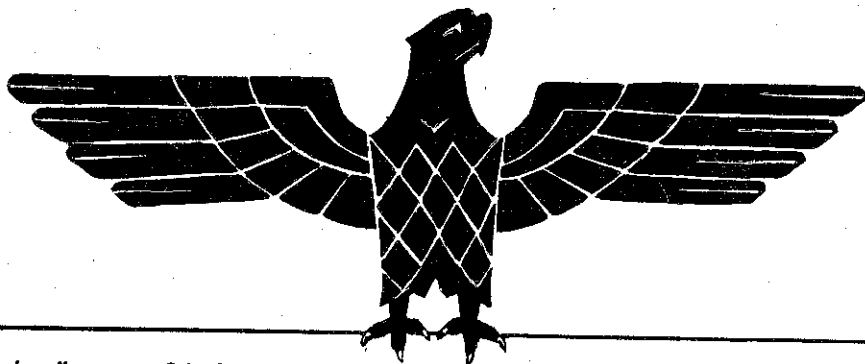
Τό έρώτημα πού δημιουργείται μετά από όλα αυτά πού άνεφέρθησαν, είναι πώς έμεις θα κατορθώσουμε να ξεπεράσουμε αυτή τήν άναμφισβήτητη κοινωνική πραγματικότητα και πώς πρώτα απ' όλα είναι δυνατόν έμεις, σάν επίσης δημιουργήματα αυτής της κρατικής και κοινωνικής άγωγής, να είμαστε έθνικοσοσιαλιστές.

αριθμοί δέν έχουν αξία μπροστά στη Βούλησι, στη Πεποίθησι και στην 'Απόφασι.

Τό Έργο μας, ό άγώνας μας είναι δύσκολος, πολύ δύσκολος. 'Εάν ήταν άλλωστε εύκολος κανείς από εμάς δέν θα διάλεγε αυτό τό δρόμο. Ζούμε σέ μία άρρωστη εποχή και είμαστε και εμείς είτε τό θέλουμε, είτε όχι δημιουργήματα αυτής τής άρρωστης εποχής, μιās εποχής που καλούμεθα νά αλλάξουμε μέ τήν Κοσμογονία μιās 'Εθνικοσοσιαλιστικής Νίκης.

'Υπάρχει όμως και ένα άλλο έρώτημα στό όποιο πρέπει επίσης νά δώσουμε άπάντησι. Πώς είναι δυνατόν εμείς, όντες δημιουργήματα μιās άρρωστης εποχής νά είμαστε υγιείς ή τέλος πάντων νά επιθυμούμε και νά αναζητούμε τήν υγεία. Μερικές φορές μιā δυνατή Κληρονομικό-της παραμερίζει μιā κακή άγωγή. Τό δυστύχημα για τούς έχθρους μας είναι ότι δέν έχουν τήν επιστημονική δυνατότητα για νά άνιχνεύσουν στό DNA ενός νεογέννητου βρέφους τόν μελλοντικό 'Επαναστάτη 'Εθνικοσοσιαλιστή. Αυτή άκριβώς ή άδυναμία τους, άδυναμία και ήθικη και επιστημονική, θα είναι και ό λόγος του φρικτού τέλους τους και τής Μεγάλης μας Νίκης. Γιατί ότι και νά κάνουν πάντα ή Φυλή μας θα γεννά άνθρωπος, που θα είναι προσωρισμένοι από τήν Μοίρα τους νά γίνονται τιμωροί και εξαγνιστές, βάρβαροι και έκπολιτιστές, νά γίνονται οι Στρατιώτες τής 'Εθνικοσοσιαλιστικής Κοσμογονίας του Μέλλοντος!

Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Ναι, είμαστε βάρβαροι!

Θέλουμε νά είμαστε βάρβαροι, είναι ένας τιμητικός τίτλος.

Θά ξανανοιώσουμε τόν κόσμο!

Αυτόν τόν κόσμο που δέν παύει να υπάρχει...

ALFRED ROSENBERG: Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ XX ΑΙΩΝΟΣ

Ο Άλφρεδος Ρόζενμπεργκ γεννήθηκε τό 1893 στό Ρεβάλ τής Έσθονίας. Έσπούδασε αρχιτεκτονική στήν Ρίγα και τήν Μόσχα. Έρχεται στό Μόναχο τό 1918. Είναι από τούς ιδρυτές του Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. Τό 1921 αρχισυντάκτης του «Volkischer Beobachter», ενώ από τό 1931 διευθύνει τό περιοδικό «Nationalsozialistische Monatshefte».

Ο Ρόζενμπεργκ, πού έκτός από συγγραφέας και φιλόσοφος ήταν και ενεργό μέλος του κόμματος, συμμετέχοντας στις πορείες και παρελάσεις, αναλαμβάνει τό 1933 τήν διεύθυνση του γραφείου εξωτερικής πολιτικής του NSDAP, ενώ συγχρόνως ιδρύει και διευθύνει τήν «KAMPFBUND FUR DEUTSCHE».

Κυριώτερο έργο του, πού τόν ανέδειξε σέ έναν από τούς μεγάλους διανοητές τής νεωτέρας ιστορίας και βασικό θεωρητικό του Έθνικοσοσιαλισμού, είναι τό πασίγνωστο «Ο μύθος του 20ου αιώνας», βιβλίο πού αποτελεί επανάσταση στήν θεώρηση τής ιστορίας.

Βασικό περιεχόμενο του έργου αυτού αποτελεί ή ιδέα ότι δέν υπάρχει παγκόσμιος ιστορία τής ανθρωπότητας, ιστορία έχουν μόνον οι φυλές. Όμως και αυτή άκόμη ή ιστορία των φυλών, δηλαδή τό χρονοεξελικτικό νόημα πού υπάρχει στή λέξι, είναι φαινομενική. Λέει γι' αυτό ο Ρόζενμπεργκ: «Η πρώτη μεγάλη μυθική παραγωγή δέν τελειοποιείται ουσιαστικά, αλλά λαμβάνει διαφορετικές μορφές... Μία μορφή του Odin πέθανε... αλλά ο Odin σάν αιώνια αντανάκλαση των πρωταρχικών πνευματικών δυνάμεων του βορείου ανθρώπου (homo nordicus) ζει όπως και πριν 5.000 χρόνια», και άλλοι «ή τελευταία «γνώση», δυνατή για μία φυλή, έμπεριέχεται ήδη στον πρώτο της μύθο».

Άλλα έργα του Ρόζενμπεργκ: «Die Spur des Juden in Wandel der Zeiten» (1920), «Wesen, Grundsätze im Ziele der NSDAP» (1922, μέχρι 1932 160.000 αντίτυπα πωληθέντα), «Tradition und Gegenwart», «Gestaltung der Idee», «Kampf um die Macht», «Blut und Ehre».

Ός γνωστόν ο Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ έκτελέστηκε στις 16 Οκτωβρίου του 1946, καταδικασμένος στή δίκη τής Νυρεμβέργης, όπως άλλοτε ο Τζιορντάνο Μπροννο και τόσοι άλλοι παγανιστές.

Από σήμερα ή «Χρυσή Αόγη» δημοσιεύει για πρώτη φορά μεταφρασμένα στα Έλληνικά αποσπάσματα από τόν «Μύθο του 20ου αιώνας».

«Οι εδσεβέστατες πνευματικές δημιουργίες των Έλλήνων καταδεικνύουν τήν εδθούτατα ανεπτυγμένη και άκόμη καθαρή έσωτερική ζωή του Βόρειου ανθρώπου και αποτελούν, μέ τήν ύψηλότερη έννοια τής λέξεως, θρησκευτικές μαρτυρίες και συγχρόνως εκδηλώσεις ενός είδους έμπιστοσύνης στον ίδιο του τόν χαρακτήρα και στις

τισμό», λέει ο Erwin Rohde και όριοθετεί σέ αυτήν τήν περίοδο τήν οδσία κάθε φυλετικού συναισθήματος αθθεντικά άρειου. Και συνεχίζει ο βαθύς γνώστης τής Έλληνικής φύσεως: «Ο Όμηρος λίγο ενδιαφέρεται και δέν τείνει ιδιαίτερα προς τό προφητικό άκόμη δέ περισσότερο προς τό έκστατικό». Είναι αυτή ή μυστηριώδης εδθούτη τής

ἀξίες, φοινικικές και ἀργότερα συριακές, και ἀνάλογοι με τὴν δύναμη τῶν φυλῶν αὐτῶν παρουσιαζόντουσαν οἱ θεοὶ τους. Ἐνῶ οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων ἦσαν ἥρωες τοῦ φωτός και τοῦ οὐρανοῦ, οἱ θεοὶ τῶν μὴ Ἀρείων λαῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἔφεραν μέσα τους ὅλα τὰ γήινα ἴχνη. Ἡ Δήμητρα, ὁ Ἑρμῆς και ἄλλοι εἶναι χαρακτηριστικὰ παράγωγα αὐτῶν τῶν φυλετικῶν ψυχῶν. Ἐάν ἡ Παλλάς Ἀθηνᾶ εἶναι μία πολεμικὴ προστάτις τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴν ζωὴ, ὁ πελασγικός Ἄρης εἶναι ἓνα τέρας ποτισμένο μεῖ αἷμα. Ἄν ὁ Ἀπόλλων εἶναι ὁ θεὸς τῆς λύρας και τοῦ τραγουδιοῦ, ὁ Διόνυσος (ἢ τουλάχιστον ἡ μὴ ἀρεία πλευρὰ του) εἶναι ὁ θεὸς τῆς ἐκστάσεως, τῆς ἠδονῆς, τῶν φρενισμένων μενάδων.

Γιὰ διακόσια χρόνια δοκιμαζόμαστε συνειδητὰ στὴν ἑρμηνεία τῆς ἑλληνικότητος. Ἀπὸ τὸν Βινκελμαν, διὰ μέσου τῶν Γερμανῶν κλασσικῶν μέχρι τὸν Preller και τὸν Voss, ὀρθώνεται ἡ λατρεία αὐτοῦ ποῦ εἶναι λαμπερὰ ἀνοικτὸ στὸν κόσμον, καθαρὸ, μιά γραμμὴ ἔρευνας ὅμως, ποῦ πέφτει ὅλο και πὺ πολλὸ και πὺ ἡ καμπύλη τῆς γίνεται ὅλο και πὺ ἐπίπεδη. Διανοητὲς και καλλιτέχνες ἔγιναν γρήγορα ἀπομονωμένοι ἰδιώτες, ἀποσυνδεδεμένοι ἀπὸ τὸ αἷμα κι ἀπὸ τὴν γῆ, ποῦ ξεκινώντας μόνον ἀπὸ τὸ Ἐγὼ και τὴν «Ψυχολογία» προσπαθοῦσαν νὰ ἐξηγήσουν και νὰ κριτικάρουν τὴν Ἀττικὴ Τραγωδία. Ὁ Ὀμηρος γίνονταν ἀντιληπτὸς μόνον ἐπὶ αἰσθητικο-μορφικῆς βάσεως και ὁ ὄψιμος ἑλληνιστικὸς ὀρθολογισμὸς ὄφειλε νὰ δώσῃ τὴν εὐλογία του σὲ μία ἀναμικτὴ και ὀγκώδη καθημερινὴ ἀκαδημαϊκὴ, λογοτεχνικὴ δραστηριότητα. Τὸ ἄλλο πνεῦμα—τὸ ρομαντικὸ—βυθίστηκε στὰ πνευματικὰ ὀρεῦματα ποῦ ξεπηδοῦν ἐπὶ τέλος τῆς Ἰλιάδος μετὰ τὴν εὐκαιρία τῶν ταφῶν, ἢ ποῦ ἀναπηδοῦν στὸν Αἰσχύλον κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἔργου τῶν Ἐρινύων, διεισδύει στὶς ψυχὰς τῶν χθονίων ἀντιθεῶν, λατρεῖται ὑποκινούμενον ἀπὸ τὸν θάνατον και τὰ αἰνίγματά του τὶς μητρικὲς θεότητες μετὰ ἐπικεφαλῆς τὴν Δήμητρα, και τελικὰ ἐξαμιμίζεται στὸν θεὸ τῶν νεκρῶν, στὸν Διόνυσον. Ἐδῶ κυρίαρχα ἀπὸ πλευρᾶς τῶν

της.

Μὲ ἓνα ρίγος θαυμασμοῦ ὁ μεγάλος γερμανικὸς ρομαντισμὸς συλλαμβάνει, διὰ μέσου τοῦ συναισθήματος, πὺς ὅλο και πὺ σκοῦρα πέπλα ἀπλώνονται μπροστὰ ἀπὸ τοὺς φωτεινοὺς οὐράνιους θεοὺς και βουτάει στὸν βυθὸ τοῦ ἐνστικτώδους, τοῦ ἀμορφοῦ, τοῦ δαιμονιακοῦ, τοῦ αἰσθησιακοῦ, τοῦ ἐκστατικοῦ, τοῦ χθόνιου, τῆς μητρικῆς λατρείας, ὀρίζοντας ὅλα αὐτὰ ἀκόμη σάν ἑλληνικὰ.

Ὅμως ἐδῶ ὁ ἓνας συλλογισμὸς διαχωρίζεται ἀπ' τὸν ἄλλον. Παρὰ τὸ δεδομένο γεγονὸς ὅτι τὰ ἑλληνικὰ φύλα προσέλαβαν, φυσικὰ και πνευματικὰ, ξένους χαρακτηριστῆρες, γιὰ τὸν ἀληθινὸ ἔρευνητὴ δὲν ἔχει ἐνδιαφέρον αὐτὴ ἡ συχνὰ πλασματικὴ μίξις, ἀλλὰ ἐνδιαφέρει κατὰ κύριον λόγον τὸ περιεχόμενο και ἡ μορφή τοῦ ὕλικοῦ ἐκείνου ποῦ ἦταν κυρίαρχον. Πάνω σ' αὐτὸ ὁ Jakob Burckhardt ἀναφέρει: «Αὐτὸ ποῦ οἱ Ἕλληνες ἔκαναν ἢ ὀφίσταντο, τὸ ἔκαναν και τὸ ὀφίσταντο ἐλεύθερα και μετὰ διαφορετικὸ τρόπο ἀπὸ ὅλους τοὺς προηγούμενους λαοὺς. Παρουσιάζονται πρωτότυποι, ἀδῶρητοι και συνειδητοὶ ἐκεῖ ποῦ σ' ὅλους σχεδὸν τοὺς ἄλλους βασιλεύει ἓνας λίγο—πολύ βαρετὸς καταναγκασμὸς» ξεκαθαρίζοντας μετὰ ἓνα πνευματικὸ κῶνον φωτός, τὴν ἀρμονικότερη βαθύτητα αὐτοῦ ποῦ εἶναι ἑλληνικὸ. Μιλᾷει πὺ ἀργὰ (ἐνν. ὁ Burckhardt) γιὰ τοὺς Ἕλληνες σάν Ἀρείους, ἀναφέρει ἄλλους λαοὺς και φύλα, ἀλλὰ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε ἀνακαλύψει ἓναν φυλετικὸ-πνευματικὸ νόμον δὲν τὸ συνειδητοποίησε ποτὲ καθαρὰ. Περιγράφει τοὺς Ἕλληνες τοῦ 5ου και 4ου αἰῶνος «σάν ἓνα σύνολον», μετὰ τὸ ὁποῖο ὅμως ἡ δραματικὴ μάχη τῶν φυλῶν, ψυχῶν και θεοτήτων χαρακτηίνεται σὲ μιά σύγκρουσι ὅλων τῶν χαρακτηριστικῶν. Ἐν τέλει παρὰ τὶς χιλιάδες ἐνδείξεις και προαισθήματα, τὰ χιλιάδες ἀκριβῆ δεδομένα, ἡ ἑλληνικὴ προσωπικότης ἔσβησε. Αὐτὴ ἡ οἰκεία ἐλευθερία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὑπῆρξε ὅμως οὐσιαστικὰ σὲ διαμάχη μετὰ τὴ σκοτεινὴ Μικρὰ Ἀσία και αὐτὸ τὸ μεγάλο δράμα ἐνὸς ὀλόκληρου λαοῦ προκάλεσε ἴσως μεγάλα ὀφέλη, κατέστησε ὅμως ἐπι-

ΝΙΤΣΕ·Ι·ΣΜΟΣ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Τριάκοντα επτά έτη μετά την νίκη των «Συμμάχων»· Εβραϊσμού και Μαρξισμού, ή σκλάβα Ανθρωπότης, ή διαβιούσα εις την δυσωδίαν του Ίουδαιομαρξιστικού «πολιτισμού» των ημερών μας, άρχεται, εκ-νέου, άφυπνιζόμενη.

Κατηξιωμένοι ιδέαι, αναθάλλουσαι εκ του Ήρωϊκού Παρελθόντος, δίκην Ισχυρών πνοών άνέμου, προκαλόνν ηδη φρικιάσεις εις τά λιμνάζοντα και δζοντα ύδατα του « Εβραιομαρξιστικού τέλατος» ενώ ένορατικά πνεύματα άναμοχλεύουν τά ύδατα αυτά και έπιχειρούν νά ένημερώσουν, φλογίσουν και θέσουν εν έργηγόρσει δσους εκ των σκλάβων δεν ύπηρετούν συνειδητώς τό άπεχθές και ίνιερρον Σύστημα, τό όποϊον κυβερνά τόν Κόσμον, αλλά ύπομένουν άπροσάνατόλιστοι την σκλαβιά, με άπόγνωσιν, δδύνην·και κρωφήν έλπίδα, ταλανιζόμενοι μεταξύ των παρορημέσεων βιαίας άπελευθερώσεως και των έπιταγών της ένουχιστικής όρθολογιστικής « Έλληνοχριστιανικής» των Ήθικης, δδηγούμενοι ούτω εις την νεύρωσιν, την συρρίκνωσιν της προσωπικότητος και την άφαιμαξιν της «ζωτικής των όρμης».

Πλήθος τοιούτων άτόμων συναντά κανείς εις τά ύπό του Διεθνισμού και του τέκνου του Διεθνοσοσιαλμαρξισμού διαφερευόμενας και ποδηγετουμένας δίκην άγέλως σημερινάς «Χριστιανικάς» μασσοκρατουμένας κοινωνίας.

Εις την ιστορίαν της Ανθρωπότητος των τελευταίων 150 έτών δύο Γιγαντιαία Μορφαί δεσπόζουν, πεπροικισμένοι με θαυμαστήν ένορατικήν δύναμιν, σπανίαν εις την ποιότητά της. Ως ένωστών ένόρασις είναι ή γνωστική Ικανότης νά τροσεγγίση τις ευθέως την Άλήθειαν άνευ χρείας ίποδείξεων και πλαγίων συλλογισμών.

Αί δύο αύται Ίστορικά Μορφαί, οικοδομήσασαι επί των δοξασιών του Αρχαίου Έλληνικού Ήρωϊκού Πνεύματος, διαφορετικώς τώ τρόπω ό καθείς, απέδειξαν ότι ή Έλληνική Πολιτιστική Παράδοσις, ή γαλουχήσασα την Ανθρωπότητα, ίέν είναι άναγκαστικώς ταυτόσημη προς τόν Δωκρατικόν όρθολογισμόν επί του όποϊου οικοδόησεν ό ένουχιστικός Χριστιανισμός.

Ο πρώτος χρονολογικώς εξ' αυτών είναι ό Φρειδερίκος Νίτσε, εις εκ των μεγαλυτέρων στοχατών εις την ιστορίαν της Γνωστικής Φιλοσοφίας.

Ο δεύτερος είναι ό Ευρωπαίος Ήγέτης Άδόλφος Χίτλερ, ό Μεγαλύτερος Ήρως της Παγκοσμίου Ίστορίας των τελευταίων εκατονταετηρίδων, ό έπιχειρήσας γενναίως και ευφυώς νά έλευθερώση την Ανθρωπότητα — και την πατρίδα μας! — από τό Ίουδαϊκόν και Μαρξιστικόν Μίασμα, όστις απέδειξεν εις την πράξιν ότι ή παρορημητική, Έπαναστατική, Ήρωϊκή, οίονει «Διονυσιακή» κατά Νίτσε, ένέργεια, ως εν προκειμένω ή Ναζιστική επανάστασις του 1939, και όχι ό όρθολογισμός, είναι ό μόνος τρόπος άπελευθερώσεως του σκλάβου από τά δεσμά, συντριβής του άηδούς και άπίερου έχθρου και αναβιώσεως των ευγενεστέρων και Άριστοκρατικώτερων Άξιών!

Ούτω προκύπτει εις δνίσμός ό όποϊος άντιπαράτασσει τόν ήθικολογικόν όρθολογισμόν του Σωκράτους και του Ναζωραίου εις τόν Ύπεροχον Ήρωϊκόν Παρορητισμόν Ένορατικών άτόμων ως ό Χίτλερ και ό Νίτσε.

Ο Νίτσε πρώτος ύπεστήριξεν, ότι ή ύπό την άνθρωπιστικήν μόνον άποψιν έξέτασις του Αρχαίου Έλληνικού Πνεύματος ήτο έσφαλμένη, διότι τοιούτοτρόπως διαφεύγει της κατανοήσεώς μας τό ήρωϊκόν τραγικόν περιεχόμενον της Κλασσικής Αρχαιότητος και τό ύψηλόν φρόνημα τό όποϊον ήτο ίδιον των Ήρωϊκών Μορφών του Έλληνικού Τραγικού Αϊώνος, ή δέ μελέτη του κόσμου του Έλληνικού Ήνεύματος δέν έπρεπε νά άποτελεϊ, ξηράν, οίονει, άρχαιογνωσίαν, αλλά νά δημιουργήση την ύποδομήν διά μίαν Νέαν Αναγέννησιν του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού.

Η ύπό την πλαστική, « Απολλώνιον», άρμονικήν μορφήν μόνον θεώρησις του Αρχαίου Έλληνικού Πνεύματος ήτο κατά τόν Νίτσε σφάλμα, διότι έγένητο εις βάρος της σημαντικώτατης «Διονυσιακής», θεωρήσεως του Πνεύματος τούτου, δηλαδή όταν τό θεωρητικόν Απολλώνιον πνεύμα αποκτά ύπεροχήν έναντι του ένστικτώδους Διονυσιακού συναισθηματισμού των ένορημητικών ψυχικών δυνάμεων αί όποια έχουν πολύ μεγαλυτέραν σημασίαν διά την Ζωήν!

Όλως πρόσφατοι έπιστημονικά Ίατρικά έρευνητικά έργασαι των νευροφυσιολόγων ROGER SPERRY και JOHN ECCLES απέδειξαν ότι εις τό άριστόν ένκεφαλικόν άπο-

μωσ, τῆς πρὸς τὰς τέχνας ἐφέσεως, τοῦ συμβολι-
 μοῦ (θρησκείας, τελετουργιῶν). Ἡ «Ἀπολλώνιος
 Ἰδέα» τοῦ Γίγαντος Νίτσε ἀναφέρεται εἰς τὰς
 τῆμερον ἀριστεροῦς — μετὰ 100 ἔτη! — λειτουρ-
 γίας τοῦ μελιτεθοῦ ἡμισφαιρίου τοῦ ἐγκεφάλου, ἢ
 «Διουνυσιακῆ Ἰδέα» εἰς τὰς λειτουργίας τοῦ δεξιοῦ
 ἡμισφαιρίου, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ βασικώτεραι καὶ
 πλουσιώτεραι διὰ τοῦ ἀνθρώπου, διότι διὰ τοῦ
 ἐξιου ἡμισφαιρίου γίνεται «μεθεξίς τοῦ ἀνθρώπου
 εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου!»

Ἡ «Διόνυσος» συμβολίζει τὴν «μεταφυσικὴν»
 οὐσίαν τῆς πραγματικότητος, ἥτοι τὴν δύναμιν
 κεινὴν τῆς ὀνομασθείσαν ὑπὸ τοῦ Σοπερχάουερ
 παγκόσμιον βούλησιν», ἀποτελοῦσαν τὸ πρωταρ-
 χικόν «μεταφυσικόν» ὑπόβαθρον τῆς πραγματικότη-
 τος, ἐνῶς ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος συμβολιζομένη
 ἰρμονικὴ καὶ ὀρθολογιστικὴ θεώρησις τῶν πραγ-
 μάτων ἀποτελεῖ δευτερογενὲς δεδομένον. Ὁ Σω-
 κράτης ἐδίδαξεν ὅτι ἡ γνῶσις εἶναι ὑπερτέρα τῆς
 νοστικώδους καὶ ἐνορητικῆς δράσεως καὶ οὕτω
 νεκαινίασεν τὸν μεταξὺ ἐπιστημονικοῦ καὶ Τραγι-
 οῦ ἀνταγωνισμόν.

Ἡ οὐσία φρονεῖ ὅτι ἡ ἀισιοδοξία τοῦ ὀρθολογι-
 μοῦ νὰ ἐπιλύσῃ τὰ μεγάλα ἀνθρώπινα προβλήματα
 ἀπεδείχθη ἔωλος καὶ ὅτι ἡ ἀποψη τοῦ ὀρθολογισμοῦ
 ἴτι ὁ χῶρος, ὁ χρόνος καὶ ἡ αἰτιότης ἀποτελοῦν
 ἰπολύτως ἰσχύοντας νόμους ἀπεδείχθη οὐχὶ ὀρθή
 ὑπὸ τοῦ Καντίου κυρίως ὅστις ὑπεστήριξεν ὅτι τὰ
 δεδομένα αὐτὰ ἦσαν μόνον φαινομενικαὶ καὶ οὐχὶ
 ἰντολογικαὶ ἀπόψεις τοῦ κόσμου. Ὁ Νίτσε ἐπὶ τῶν
 ἡμελίων τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊκοῦ
 Ἰνεύματος ἠθέλησε νὰ ἐγκαϊνιάσῃ ἕναν πολιτισμόν
 ὄν ὁποῖον ὀνόμασε «Τραγικόν», ἐξετίμησε δέ
 ῥῶτος ἐξ ὅλων τὸ τραγικόν, ἡρωϊκόν στοιχεῖον τοῦ
 Αρχαίου Πνεύματος, καὶ ἀπέδωκεν τεραστίαν
 αἰδεντικὴν ἀξίαν διὰ τὴν διαμόρφωσιν τῆς πνευμα-
 τικῆς οὐσίας τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν
 Τραγικὴν ποίησιν καὶ τέχνην. Κυρίως ὀραματίσθη
 ἡ ἀναβίωσις εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν τοῦ
 Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊκοῦ Πνεύματος δι' ὃ, σὺν τοῖς
 ἄλλοις, καὶ εἶναι Μέγας!

Ἡ οὐσία φρονεῖ ὅτι ἡ ἀισιοδοξία τοῦ ὀρθολογι-
 μοῦ νὰ ἐπιλύσῃ τὰ μεγάλα ἀνθρώπινα προβλήματα
 ἀπεδείχθη ἔωλος καὶ ὅτι ἡ ἀποψη τοῦ ὀρθολογισμοῦ
 ἴτι ὁ χῶρος, ὁ χρόνος καὶ ἡ αἰτιότης ἀποτελοῦν
 ἰπολύτως ἰσχύοντας νόμους ἀπεδείχθη οὐχὶ ὀρθή
 ὑπὸ τοῦ Καντίου κυρίως ὅστις ὑπεστήριξεν ὅτι τὰ
 δεδομένα αὐτὰ ἦσαν μόνον φαινομενικαὶ καὶ οὐχὶ
 ἰντολογικαὶ ἀπόψεις τοῦ κόσμου. Ὁ Νίτσε ἐπὶ τῶν
 ἡμελίων τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊκοῦ
 Ἰνεύματος ἠθέλησε νὰ ἐγκαϊνιάσῃ ἕναν πολιτισμόν
 ὄν ὁποῖον ὀνόμασε «Τραγικόν», ἐξετίμησε δέ
 ῥῶτος ἐξ ὅλων τὸ τραγικόν, ἡρωϊκόν στοιχεῖον τοῦ
 Αρχαίου Πνεύματος, καὶ ἀπέδωκεν τεραστίαν
 αἰδεντικὴν ἀξίαν διὰ τὴν διαμόρφωσιν τῆς πνευμα-
 τικῆς οὐσίας τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν
 Τραγικὴν ποίησιν καὶ τέχνην. Κυρίως ὀραματίσθη
 ἡ ἀναβίωσις εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν τοῦ
 Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊκοῦ Πνεύματος δι' ὃ, σὺν τοῖς
 ἄλλοις, καὶ εἶναι Μέγας!

κῶν «ἀξίων», καὶ ἀποτελεῖ τὸν φορέα τῆς βουλήσε-
 ως πρὸς δύναμιν, ἥτις κατενίκησεν τὴν ἀπαισιοδο-
 ξίαν, ἐλυτρώθη ἐκ φόβου καὶ ἐνοχῶν τὰς ὁποίας
 συσσωρεύει εἰς τὸ ὑποσυνειδητόν του ὁ εἰδουχιστι-
 κὸς ἀπαγορευτικὸς ἠθικοχριστιανισμὸς — μετὰ τὰς
 οἰκτρὰς ἀντιληψεις του περὶ μειονεξίας, κατωτέρω-
 τῆτος, «δημοκρατίας», ἀδυναμίας καὶ ἐπιδιώξεως
 τῆς (ἀφυσικοῦ!) ἰσότητος — διήλθεν διὰ τοῦ ὡς ἄνω
 «μηδενισμοῦ» καὶ ἔφθασεν τέλος εἰς τὴν Ἀπόλυτον
 κατάφασιν τῆς Ζωῆς καὶ εἰς τὸν Ἡρωϊκὸν τρόπον
 ζωῆς!

Ἡ ἠθικὴ τῆς ἀγέλης καὶ τοῦ ὄχλου, κατὰ τὸν
 Νίτσε, εἶναι διάφορος τῆς ἠθικῆς τῶν ξεχωριστῶν
 εὐγενῶν ὑπάρξεων.

Ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ εἶναι γέννημα τοῦ ἐκ τῶν
 Ἑβραίων κληροδοτηθέντος φόβου πρὸς τὸν «Θε-
 ὸν» καὶ ἀποτελεῖ αἰτίαν παρακμῆσεως τῆς Ζωῆς, ἢ
 παρακμῆν ἀποφεύγομεν μόνον διὰ τῆς Βουλῆσεως
 πρὸς δύναμιν ἢ ὁποῖα ἀνακαινίζει τὴν ζωὴν καὶ
 δημιουργεῖ Νέας Ἀξίας!

Αἱ Ἀξίαι, κατὰ τὸν ἐπιφρασθέντα ἐκ τοῦ Νίτσε
 περιώνυμον Γερμανόν φιλόσοφον Μάξ Σέλλερ (1874-
 1928), εἶναι «δεδομένα πρωτογενοῦς ὀρθολογι-
 στικῆς φύσεως», τὸ δὲ βασιλεῖον τῶν Ἀξιῶν αὐτῶν
 ἀποκαλύπτεται εἰς ἡμᾶς, οὐχὶ διὰ τῆς παρεμβάσεως
 νοητικῆς ὀρθολογιστικῆς ἐνεργείας, ἀλλὰ διὰ τοῦ
 «καθαροῦ συναισθήματος» ὡς π.χ. ἀντιλαμβάνομε-
 θα τὴν ἔννοιαν τοῦ Ὁραίου εἰς τὴν Τέχνην,
 ἐπομένως κατὰ τὸν Σέλλερ τὰ καθαρά συναισθήμα-
 τα δὲν εἶναι ὑποκειμενικαὶ καταστάσεις τῆς ψυχῆς,
 ἀποκλειστικῶς θυμικῆς βιωματικῆς φύσεως, ἀλλὰ
 θέτουν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν εἰς ἄμεσον συσχέτι-
 σιν μετὰ τὸν κόσμῳ ὅσοις ὁποῖος εἶναι ἀνεξάρτητον
 τῶν Ἀξιῶν, ἀκόσμητος, ὁ ὁποῖος ἰδεῖ ἀνεξήγητον
 ἀπὸ τὴν συνείδησιν ὑπόστασιν. Ἐπομένως τὸ
 συναισθημα καὶ αἱ συγκινησιακαὶ καταστάσεις
 εἶναι πηγαὶ γνώσεως, ἀποκαλύπτουσαι τὸν ἰδεώδη
 κόσμον τῶν Ἀξιῶν, ἐνῶς ἡ νόσις ἀποκαλύπτει τὸν
 ἀντικειμενικῶς ὕφιστάμενον κόσμον τῶν πραγματι-
 κῶν καὶ λογικῶν σχέσεων.

Συμφώνως πρὸς τὰς περὶ «Συλλογικοῦ Ἀσυνει-
 δήτου» δοξασίας τοῦ Γιούγκ, αἱ ἀρχικαί, ἐμφυτοὶ
 ἀρχέτυποι Ἀξίαι τῶν ἐννοιῶν τοῦ «Ἡρώος» καὶ
 τῆς «Φυλῆς» γίνονται συνειδηταὶ οὐχὶ εἰς πάντα
 χρόνον ἀλλὰ εἰς ἰδιαιτέρας τοῦ βίου περιστάσεις, ὡς
 φυλετικούς ἀγῶνας, ἔθνικους κινδύνους, μεγάλας
 δυσχερείας καὶ δοκιμασίας, καθ' ἃς ἡ ψυχὴ ἀντιδρᾷ
 κατὰ τρόπον οὐχὶ ἀτομικόν ἀλλὰ γενικῶς ἀνθρωπί-
 νου. Ἡ θρησκευτικότης καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν συνδε-
 μένη ἠθικὴ Ἀντιληψις, ὡς Ἀρχέτυποι Ἀξίαι
 τοῦ Συλλογικοῦ Ἀσυνειδήτου, ἀποκαλύπτουσαι τὸν
 ἰδεώδη κόσμον τῶν Ἀξιῶν, ἐνῶς ἡ νόσις ἀποκαλύπτει τὸν
 ἀντικειμενικῶς ὕφιστάμενον κόσμον τῶν πραγματι-
 κῶν καὶ λογικῶν σχέσεων.

συνδεομένων πρὸς τὰς ἐννοίας τῆς Ζωῆς, τοῦ Φωτός, τῆς δυνατέως, τοῦ Ἠρώος! Ἐπομένως Ἐθνικοσοσιαλισταὶ δὲν «ἀποθοῦμεν» τὴν θρησκευτικότητά μας, ὡς κατὰ τὸν Γιούγκ συμβαίνει εἰς πλείστας πριπτώσεις ψυχώσεων καὶ νευρώσεων ἀλλὰ ἀπλῶς ἀποσύρωμεν αὐτὴν ἐκ τοῦ ἰσοπεδωτικοῦ καὶ εὐνοουχιστικοῦ Ἰουδαιοχριστιανισμοῦ καὶ τὴν ἐπενδύομεν εἰς τὸν Παγανισμόν!

Ὁ Σωκράτης δεσπεῖ ἔλαβεν τὸ κῶνειον, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι παρεπνεῖτο διότι οἱ νόμοι τῆς πολιτείας ὄλως ἀδίκως τὸν κατεδίκασαν καὶ δεσπὴ θά ἠδύνατο εὐχερέστατα νὰ ἀποδράσῃ ἐκ τῆς εἰρκτῆς, ἦτο ἐν ἄτομον «ζωτικῶς ἐξητλημένον», ἦτο ἄτομον ἀπεμποληθὲν τὴν ἱεράν ἀξίαν τῆς ζωῆς, διότι «δαίμόνιον» αὐτὸν ἀπέτρεπεν τοῦτον ἀπὸ πράξεις ἴτινες δὲν ἐφαίνοντο «ὀρθαί», διότι ἡ γνῶσις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λάβει ὀριστικὴν ἀπόφασιν περὶ αὐτῶν.

Ὁ Σωκράτης ἐταύτιζεν τὴν ἀρετὴν πρὸς τὴν γνῶσιν καὶ τὴν κακίαν πρὸς τὴν ἀγνοίαν καὶ διδάσκειν ὅτι μὲ τὴν θέλησίν του, ἐν γνῶσει τοῦ τί ἴναι καλόν καὶ κακόν, οὐδεὶς εἶναι κακός — οὐδεὶς ἐκὼν κακός — , ὡς ὅμως, πολὺ ὀρθῶς παρατήρησεν ὁ Ἀριστοτέλης ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἴκανόν νὰ γνωρίζῃ τί εἶναι δίκαιον καὶ ἀγαθόν καὶ νὰ τοῦτοις νὰ διαπράττει ἀδίκους πράξεις μὴ συμμορφούμενος πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τῆς ἀρετῆς.

Ἐάν ὁ ὀρθολογισμὸς ὑπερισχῆται τοῦ συστηματικοῦ παρορμητισμοῦ — θὰ εἴμεθα εἰσέτι ὑπόδουλοι εἰς τοὺς Τούρκους διότι οἱ ἀγωνίσταί τοῦ 1821 ἄ ἔθετον τροχοπέδην εἰς τὸν ἐπαναστατισμὸν των, ἀν ἐλάμβανον, ὀρθολογιστικῶ τῷ τρόπῳ, ὑπ' ὄνιν τὴν πικρὰν ἐμπειρίαν τῆς ἀποτυχούσης καὶ πνιγείνης εἰς τὸ αἶμα ἑλληνικῆς ἐξεγέρσεως τῶν ὄρλωφινῶν τοῦ 1770.

Ὁμοίως ὁ Χίτλερ, παρορμητικῶς, συναισθηματικῶς, ἐπεχείρησε τὸ 1939 τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἀνθρωπότητος ἐκ τῶν Σιωνιστικοῦ καὶ Μαρξιστικοῦ Μιάσματος καὶ ἔχασεν μὲν τὴν μάχην, διότι ὁ Εβραϊομαρξισμὸς εἶχε ἀφθονοῦσα ὕλην μέσα, ἀλλὰ ἡ ἥρωϊκὴ καὶ ἀνδρική του προσπάθεια, ξιολογείται ὡς πρόθεσις καὶ οὐχὶ ὡς ἀποτέλεσμα — θὰ ἦτο ἄραγε «ὀρθολογικότερον» καὶ ἀνδρικότερον νὰ κύπτει ἐσαεὶ τὸν αἰχένα εἰς τοὺς «ἀφέντας» οὗ Συστήματος; — καὶ ὡς τοιαύτῃ ἀποτελεῖ ὑποβόλον Παράδειγμα καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀδόλφος Ἱτλερ Ἡρωϊκὸν Σύμβολον διὰ τὰς μελλούσας

σκλάβας γενεάς!

Πιστεύομεν λοιπὸν ὡς Ἑλληνες ἐθνικοσοσιαλισταὶ οὐχὶ εἰς τὸν Σωκρατικὸν ὀρθολογισμόν καὶ τὸν Σωκρατοτροφάγοντα Ἰουδαῖο Χριστιανικὸν εὐνοουχιστικὸν ἠθικολογισμόν, ἀλλὰ εἰς τὸν Ἀριστοκρατικὸν Παρορμητισμόν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊκοῦ Πνεύματος! Ἡ γενναία Σπαρτιάτις, γησια θιασώτης τοῦ ὡς ἄνω Πνεύματος, ἡ ὁποία εἶπεν εἰς τὸ τέκνον τῆς «Ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τὰς», ἠγάπησε τὴν Τιμὴν τῆς Πατρίδος περισσότερον ἀπὸ τὸ τέκνον τῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς μίαν «Χριστιανὴν» μητέρα! «Ἀγάπα τὸν πλησίον σου», λέγει ὁ Χριστιανισμὸς — ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀηδής, Ἐβραῖος ἢ ἕνας ρυπαρὸς πιθηκοειδὴς Νέγρος! — Ἐμεῖς, μαθηταὶ τοῦ Νίτσε, λέγομεν: «Ἀγάπα τὸ μακρινόν» (δηλαδὴ τὸ ἰδανικόν!). Δι' ἡμᾶς «πλησίον» εἶναι μόνον ὁ φίλος, ὁμοιδεάτης συναγωνιστὴς εἰς τὴν Μάχην καὶ εἰς τὸν Ἄγωνα διὰ ἕνα καλλίτερον Αὔριον ἀπηλλαγμένον ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Ἰουδαίου, τοῦ Μαρξιστοῦ καὶ τοῦ Ἐγγράμμου τὸν ὅποιον ὁ πρώτος ἔφερεν εἰς τὴν Εὐρώπην τῆς Ἀρείας Φυλῆς διὰ νὰ τὴν μολύνει!

Θεωροῦμεν, ὅθεν, ὅτι ὁ ἐπὶ τῶν διδαχῶν τοῦ Σωκρατικοῦ καὶ χριστιανικοῦ ἠθικολογικοῦ ὀρθολογισμοῦ «Ἑλληνοχριστιανισμός» μας δι' οὐ ὑφιστάμεθα πλῆσιν ἐγκεφάλου, ἀπὸ τοῦ 1830, ὅτε ἐγίναμεν «ἀνεξάρτητον» Κράτος ἀπὸ τὸν «χρησιμοποιοῦντα», δολίως τὴν Ἀντιαντιανισμόν Διαθεοδοῦ διαϊσμόν, εἰς τὴν αἰτίαν χρίτων τῶν μεινῶν, οἰοῦντο συντηρεῖ τὴν παθητικότητα, τὴν μοιρολατρείαν, τοῦ μαζοχισμοῦ, τὴν στωϊκὴν ἀνοχήν καὶ μεγαθυμίαν, τὴν νοοτροπίαν τοῦ «στρέψον καὶ τὴν ἑτέραν παρεϊάν εἰς τὸν κόλαφον» τὴν νοοτροπία τῆς ἐλπίδος δικαίωσης εἰς μίαν ἄλλην «μεταφυσικὴν» ζωὴν — ἐνῶ ἔδω εἰς αὐτὸν τὸν ἄλλον τὸν γῆινον ἀλwanίζου ὁ Σιωνισμὸς καὶ τὸ τέκνον του Μαρξισμὸς — τοῦ «Ἑλληνοχριστιανικοῦ» σκλάβου, καὶ δεόν ὅπως ἀντικατασταθεῖ διὰ τοῦ Νίτσεικου καὶ χιτλερικοῦ παρορμητικοῦ Ἰδανισμοῦ τοῦ λαβόντος φῶς ἐκ τῶν ἐκλάμψεων τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊκοῦ Ἀντισωκρατικοῦ Πνεύματος, διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἐλπίς ἀπελευθερώσεως τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς πατρίδος μας ἀπὸ τὸν ἀηδῆ καὶ ἄτιμον οἰκονομικόν, ὕλιστικόν, ἀποκτηνωτικόν, Σιωνιστικόν καὶ Μαρξιστικόν ζυγόν.

Η ΕΥΓΟΝΙΚΗ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ

Κάθε ημέρα σε κάθε γωνία της γης, σε κάθε κοινωνικο-οικονομικό επίπεδο, έρχονται στη ζωή, δντα άπροσάρμοστα και άνίκανα για τόν άγώνα της επιβίωσης, προωρισμένα να υποφέρουν χωρίς καμία έλπιδα σωτηρίας. Τό άποτέλεσμα τού γεγονότος αττού είναι να εμφανίζονται άτομα ύποχρεωμένα εκ τών πραγμάτων σε μία άρνητική διαβίωσι, τά όποια άποτελοϋν συγχρόνως ένα βαρύτατο συναισθηματικό και οικονομικό φορτίο για τήν οικογένειά τους και τήν κοινωνία. Τά περισσότερα είναι προϊόντα κληρονομικών παθήσεων. Κάθε χρόνο τά θύματα ατά της επιπολαιότητας γονέων και κοινωνίας πληθαίνουν χάρις στην έπίσημη Ιατρική έπιστήμη, ή όποια λόγω της ποδηγετήσεώς της από μία όμάδα μανιακών ύποχονδριών, προστατεύει κάθε έλαττωματικό πλάσμα, πού σε όποιαδήποτε άλλη περίπτωση ή Φύσις θά τό είχε καταδικάσει σε θάνατο.

Δέν είναι λοιπόν καθόλου περίεργο τό γεγονός ότι τίποτε ή σχεδόν τίποτε δέν έχει γίνει από τά λεγόμενα «δημοκρατικά» καθεστώτα για να άποτραπή ή μεσαιωνική ατή έγκληματικότης της κοινωνίας, ή όποια καταδικάζει σε ισόβιο βασανισμό πλάσματα άθώα, πού τό μόνο τους έλάττωμα έγκκεται στά βεβαρυμένα κληρονομικά γονιδια τους, ένδ από τήν άλλη πλευρά καταβάλλονται τεράστιες προσπάθειες για τήν γενετική και έπομένως ποιοτική βελτίωσι τών δημητριακών, τών βοοειδών, τών κυνοειδών, τών ίπποειδών και άλλων ειδών τού φυτικού και ζωϊκού βασιλείου. Στην πραγματικότητα οι «δημοκρατίες» διαχωρίζουν -ό άνθρωπινο είδος από κάθε δυνατή έπαφή του με τήν Ιεραρχία της Φύσεως. 'Η «δημοκρατία» ένάνει με ύποκρισία και άνευθυνότητα τούς ανθρώπους χάριν συγκεκριμένων οικονομικών συμφερόντων και τούς άπομονώνει όταν ή έννοια τού συμφέροντος παύει να ύφίσταται ή όταν δέν εκπληροϋνται οι άρχικές τους προσδοκίες.

Αυτό άκριβώς τό φαινόμενο κυριαρχεί στην έποχή μας στόν δυτικό κόσμο (πού έδδ και αϊώνες άντιπροσωπεύει τήν Ισχυρότερη δημιουργική δύναμη της ανθρωπότητας) και συμβαδίζει με μία έγκληματική ήλιθιότητα, ή όποια εύρίσκεται σε φάσι πλήρους εξέλιξεως. 'Η λευκή φυλή άφειλε τό προβάδισμά της στην ύπεροχή της και τήν άνωτερότητα της εδφιας της. Σήμερα προσπαθεί να συντηρήση τόν μύθο της κυριαρχίας της μέσω τού βιολογικού έκφυλισμού, μιάς επιπλάστου μάζης μετριοτήτων, τών μαζικών νευρασθενειών και της ανηθικότητας τού ατόμου.

Πιστεύουμε πώς οι μεταβολές πού προκαλεί ο σύγχρονος άνθρωπος στο φυσικό και πνευματικό του περιβάλλον ύπερβαίνουν κατά πολύ τίς άμεσες άνάγκες του και δυστυχώς άκολουθεί τήν ατή νοοτροπία στόν πολύτιμο τομέα της ύγιεινής όπου ένεδρεύουν οι κίνδυνοι της παραφροσύνης και τού διαβρωτικού εκφυλισμού. Στην πραγματικότητα άπειλεί τό κληρονομικό ύπόστρωμα της λευκής φυλής. Συχνά οι έπίσημοι νόμοι άπορρίπτουν τήν έφαρμογή της ποινής τού θανάτου, αλλά όλοι γνωρίζουμε πώς ο εκφυλισμός τού αίματος, ή γέννησις έλαττωματικών πλάσμάτων και ή δημιουργία τεράτων είναι έγκλήματα χειρότερα από τόν φόνο. 'Η έπίκλησις οικονομικών και τεχνικών συμφερόντων πού δικαιολογούν αττού τού τύπου τήν «πρόοδο» δέν μπορεί ποτέ να συγκριθί με τό συμφέρον της φυλετικής μας καθαρότητας, από τήν όποιαν πηγάζουν οι φυσικές, ήθικές και διανοητικές επιτυχίες τού λευκού ανθρώπου (πού έφθασε στο άνωτερο σημείο της κλίμακος τών ανθρωπίνων φυλών) και από τήν όποιαν εξαρτώνται και οι άποτυχίες του. Ατή ή Ιεράρχησις τών φυλών, ή όποια δέν θά έπρεπε ποτέ να γίνη αίτιο άλλαζονείας τού λευκού ανθρώπου, άποτελεί άντιθέτως ένα βαρύτατο φορτίο και μία σωρεία σοβαροτάτων εδθωνών, πού προέρχονται από τά καθήκοντα πού επιβάλλει πάντοτε ή άνωτερότης.

Καμία ανθρωπιστική μεταβολή δέν γνωρίζει τόν τρόπο άντιμετώπισεως τών προϊόντων τού εκφυλισμού, πού άπαιτοϋν έντόνους και συνεχείς άγώνες. 'Εκει όπου δέν κυριαρχούν οι άναταραχές και οι συμπλοκές με τήν άστυνομία, κυριαρχούν ή σεξουαλική όμοφυλοφιλία, οι εκφυλισμένοι γάμοι, ή φυλετική έπιμειξία, ο άγριος καταναλωτισμός, ή ρύπανσις τού περιβάλλοντος και ο συνεχής αναβρασμός εκατομμυριών δυστυχισμένων ανθρώπων πού ζούν έγκλωβισμένοι σε μία τρομακτικού μεγέθους παγίδα θανάτου. Σ' αττό άκριβώς τό πεδίο διεξάγεται ένας συνεχής άγών, πού ή λήξις του θά σημάη τήν σωτηρία ή τόν θάνατο της φυλής μας.

Παρά τις εξαιρετικῶς δυσμενείς συνθήκες διατηροῦμε σοβαρές ἐλπίδες. Τό 'Ινστιτούτο Ψυχοσωματικῶν, Βιολογικῶν καί Φυλετικῶν Ἐπιστημῶν, συνεχίζει ἐδῶ καί τρία χρόνια, τό ἔργο τοῦ μεγάλου βιολόγου Alexis Carrel. Συντείνει στήν ἐξέλιξι καί βελτίωσι τῶν εὐρημάτων του, ἐξασκῶντας μία αὐξανόμενη ἐπιρροή στόν δυτικό κόσμον. Τό 'Ινστιτούτο λοιπόν προτείνει τά ἀκόλουθα οικογενειακά καί κοινωνικά μέτρα γιά τήν προστασία καί φροντίδα τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους:

I. Ἡ ἀπόφασις νά προσφέρῃ κανείς ζωή σ' ἕνα νέο πλάσμα συνοδεύεται ἀπό σοβαρότατες εὐθύνες, οἱ ὁποῖες δυστυχῶς ὑπερβαίνουν τά μέτρα ἀντιλήψεως τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας. Ἐχομε ἀνάγκη νόμων πού νά ἀπαγορεύουν τοὺς γάμους ἔως οὗ οἱ ἐνδιαφερόμενοι διδασθοῦν, κατανοήσουν καί ἐπιθυμοῦν μέ εὐκρίνεια τίς κανονικές ἀπαιτήσεις πού συνεπάγονται τοῦ γάμου.

II. Ἡ προληπτική εὐγονική ὀφείλει νά γίνῃ ὑποχρεωτική μέσω τῆς μελέτης καί τῆς πρακτικῆς ἐπὶ τῶν συνθηκῶν διαβίωσης πού καθιστοῦν εὐκολότερη τήν ἐγκυμοσύνη καί τόν τοκετό.

III. Ἡ προγαμιαία ἰατρική ἐξέτασις ἀπέχει πολύ ἀπό τοῦ νά συνιστᾶ ἐπίθεσι ἐναντίον τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν. Ἀντιθέτως ἀποτελεῖ πράξι προστασίας καί δικαίου γιά τό ἄτομον καί τήν κοινωνία καθῶς προλαμβάνει γάμους μέ καταστροφικά ἀποτελέσματα.

IV. Τά κληρονομικῶς βεβαρυμένα ἄτομα ὅπως οἱ παρανοϊκοί, οἱ πνευματικῶς καθυστερημένοι, οἱ σχιζοφρενεῖς, οἱ ἐπιληπτικοί, οἱ φορεῖς μεταλαχθέντων γονιδίων, οἱ ἀθεράπευτοι ἀλκοολικοί, οἱ προχωρημένοι τοξικομανεῖς καί ἄλλοι, θά πρέπει νά ὑποβάλλωνται σέ στείρωσι.

V. Ἡ φυσική ἐπιλογή, ἡ στείρωσις καί ἡ εὐθανασία εἶναι ὀρθές ἐφ' ὅσον συνδυάζουν σοβαρές νομικές ἐγγυήσεις, ὑπεύθυνο ἰατρικό ἔλεγχον καί βιολογικῶς ἠθική βάση.

VI. Τό σεξουαλικό πρόβλημα μελετᾶται συχνά ὑπό τό πρίσμα τῆς παθολογίας μέ ἀποτέλεσμα οἱ περισσότεροι εἰδικοί νά εἶναι ἀνίκανοι νά διαχωρίσουν τό ἠθικό ἀπό τό παθολογικό στοιχεῖο. Οἱ σεξουαλικές σχέσεις ὀφείλουν νά ἀκολουθοῦν τά ἐνστικτώδη ἀνακλαστικά τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ὑγιής καί δημιουργική ἐκδήλωσις τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστικτοῦ εἶναι ἀναγκαῖα.

VII. Ἡ εὐγονική τάσις, πού θεωρεῖ τό μητρικό ἐνστικτο ὡς ἐνστικτο πρὸς ἀποφυγήν, ἀποτελεῖ πρόκλησι στήν φύσι καί παραλογισμό. Κάθε γυναῖκα πού ἐκπληροῖ αὐτή τῆς τήν φυσική ὑποχρέωσι δέν θά πρέπει νά ὑποφέρῃ ἀπό σύμπλεγμα κατωτερότητας. Ἀντιθέτως ἡ δύναμις τῶν γυναικῶν σέ μία ὑγιή κοινωνία προέρχεται ἀπό τήν συνέχεια καί συντήρησι αὐτῶν τῶν εὐγενῶν ἐνστικτῶν.

VIII. Οἱ κοπέλλες ὀφείλουν νά διδάσκωνται, ἀπό τήν στιγμή πού εἰσέρχονται στό σχολεῖο, τοὺς κινδύνους πού διατρέχουν ἀπό ὀρισμένους καταστροφικούς παράγοντες ὅπως τήν ἀλόγιστο ἐπιθυμία τοῦ χρήματος, τήν ἀνθυγιεινὴ διατροφή, τήν δηλητηρίασι τῆς πνευματικότητος ἀπό τά μαζικά μέσα ἐνημερώσεως καί τήν ἀπρόσωπο διαφημιστικὴ προβολή, τήν φαρμακοθεραπεία, τοὺς ἐμβολιασμούς, τίς ἀκτινογραφίες, τό δηλητηριασμένο νερό, τήν ἠχορύπανσι καί ὄστω καθ' ἑξῆς.

IX. Εἶναι ἐγκληματικό νά στερεῖται τό βρέφος, γιά λόγους ἀνέσεως, τό γάλα τῆς μητέρας του, καθῶς ἀποτελεῖ καί γιά τοὺς δύο τό καλύτερο μέσον γιά τήν μετάβασι στήν φυσιολογικὴ κατάστασι τους.

X. Ὁ ἔλεγχος τῶν γεννήσεων δέν ἀποτελεῖ πρόβλημα τῆς χημείας, ἀλλὰ τῆς βιολογίας καί τῆς εὐγονικῆς. Οἱ διαταραχές τοῦ γενετικοῦ μηχανισμοῦ, ὀδηγοῦν τήν γυναῖκα σέ ψυχοσωματικές ἀνωμαλίες. Ὁ ἄνδρας ὀφείλει νά ἀναλάβῃ τίς εὐθύνες τῆς συλλήψεως. Θά πρέπει νά διδάσκειται ὑποχρεωτικῶς τίς συνέπειές τῆς.

XI. Εἶναι ἀναγκαῖο νά ἐξαγνίσουμε τήν λευκὴ φυλὴ ἀπὸ τήν ρυπαρότητα τοῦ συγχρόνου ψευδοπολιτισμοῦ καί νά ἐπιχειρήσουμε τήν οἰκοδόμησι μιᾶς νέας κοινωνίας βάσει τῶν νόμων τῆς Ψυχοσωματικῆς Φυσικῆς Ἑυγενικῆς ἢ Εὐβιοτικῆς.

Αὐτά τά μέτρα θά πρέπει νά προωθηθοῦν μέ ἐπιδεξιότητα ἀπὸ τήν Πολιτεία. Ἡ Βιοπολιτικὴ ἀποτελεῖ ἴσως τόν ἀκρογωνιαῖο λίθον τοῦ μέλλοντος.

Dr. Jacques Baugé-Prevost N.M.D.

«Ό,τι δέν μέ καταστρέφει
μέ κάνει πιό δυνατό».

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

KONAN Ο ΒΑΡΒΑΡΟΣ

Πέρυσι τό λυρικό - βαγκνερικό «'Εξκάλιμπερ» και φέτος το επικο-νιτσεικό «Κόναν ο Βάρβαρος». Δύο άκραιφώς έθνικοσοσιαλιστικές ταινίες, μέσα σέ δύο χρόνια, τήν εποχή του βραυοκρατούμενου κινηματογράφου δέν μπορεί παρά νά άποτελοϋν καλούς οίωνούς γιά τόν Έθνικοσοσιαλισμό.

Ό «Κόναν» σάν σύνολο άποτελεί έναν ύμνο στην άγνή, πρωτογενή δύναμη, και τόν αυθεντικό έκφραστή της, τόν Υπεράνθρωπο. Και μόνον αυτό τό στοιχείο θά ήταν άρκετό νά τήν χαρακτηρίσει σάν «έθνικοσοσιαλιστική». Όμως ή έπιλογή τών ήθοποιών και ή σκηνή προς σκηνή ύπόθεσις τού έργου είναι τέτοια, πού μέ τόν κατάλληλο άποσυμβολισμό ξεδιπλώνεται μπροστά μας ή ίδια ή ιστορία του έθνικοσοσιαλισμού σφραγισμένη στο τέλος μέ ένα χαρμόσυνο και μεγαλόπρεπο μήνυμα νίκης.

Άς αναλύσωμε τά πρόσωπα τού έργου και τή δράση τους: Πρώτ' άπό όλα ο Κόναν. Είναι σαφές ότι συμβολίζει τόν Άριο Υπεράνθρωπο. Τό ρωμαλέο σωμα του, σέ σημείο υπεράνθρωπο, ή Άρια φυσιογνωμία του δέν άφήνουν καμμιά άμφιβολία. Άλλωστε αναφέρεται σέ σημείο τού έργου, ως ο Βασιλεύς, πού θά έρθη άπό τόν Βορρά. Πραγματική ενσάρκωση τού Υπερανθρώπου δέν έχει ένοχής, έχει όμως αισθήματα. Η σκηνή ή έρωτική άπόσυμβολισμός σύντροφος του είναι μιά άγνή ποιητική σκηνή καθαρού, φυσιολογικού έρωτα. Ένας άκούρατος πολεμιστής, πού χρησιμοποιεί εκτός άπό τή δύναμη και τό μυαλό του, όπως φαίνεται άπό τίς παγίδες πού στήνει στην τελική μάχη μέ τούς αντιπάλους του.

Η γυναίκα-σύντροφος τού Κόναν είναι τό πρότυπο τού θήλεως υπερανθρώπου. Τυπικά Άρια στά χαρακτηριστικά της, μέ τά ίδια άγνά αισθήματα, όπως ο Κόναν, μιά Βαλκυρία, άφού μάλιστα εμφανίζεται άκριβώς σάν τέτοια μετά τόν θάνατό της και βοηθά τόν Κόναν. Προσωποποίηση και τής ιδέας τού Ewigweibliche τών Γκαίτε και Βάγκνερ άφού θυσιάζει τή ζωή της γιά νά άναστήσει τόν άγαπημένο της.

Ό Θάλα Ντούμ (Όλεθρος). Συμβολίζει πεντακάθαρα τόν Αίώνιο Έβραίο. Ό 'Ιούδας διά μέσου τών αίωνων. (Άλλωστε στο έργο παρουσιάζεται ως άπροσδιοριστου ήλικίας). Μαύρος γιά νά δείχνη καθαρά άλλόφυλος, όμως μέ ίσια μαλλιά γιά νά ξεκαθαριστή ότι δέν είναι νέγρος, αλλά Έβραϊός. Η συμπεριφορά του, τυπικά Έβραϊκή. Χαρακτηριστική είναι ή σκηνή τής καταστροφής τού χωριού τού Κόναν. Άφού τά πάντα τά κάνουν οι δύο ύποτακτικοί του, κατεβαίνει ο ίδιος άπό τό άλογό του και μέ πονηριά, γιατί φοβάται νά τήν αντιμετώπιση όταν αυτή τού όρθώνει τό ξίφος, σφάζει τήν μητέρα τού Κόναν, πείθοντάς την μέ ένα τυπικό μείλιχιο, σχεδόν παρακλητικό Έβραϊκό ύφος. Άς παραβληθ ή έδώ ότι ο Κόναν δέν είναι σκότωσε, ή πείραξε ούτε μιά άπό τίς γυναίκες πιστές τού Ντούμ, όταν έπετέθη στο άνάκτορό του. Όμως αυτός είναι Άριος. Τό όνομα τού Έβραίου, όλεθρος, προσδιορίζει τήν βλαπτική του ούσία.

Όσον άφορά τό σύμβολο, πού χρησιμοποιεί, δηλαδή τό φίδι μέ ένα κορμί και δύο κεφάλια διασταυρούμενα είναι επίσης σαφές. Γιά τήν έρμηνεία του δέν πρέπει κανείς νά κάνει τό λάθος

Οι δύο υποτακτικοί του με τά "Αρια χαρακτηριστικά συμβολίζουν τό ίδιο πράγμα. Δηλαδή τούς "Αρίους, ύποχείρια του "Εβραϊσμού εξ αιτίας τής πίστης τους είτε στην δημοκρατία, είτε στον κομμουνισμό. (Μάλιστα ό ένας εκ των δύο κρατάει σάν δπλο ένα σφυρί. Πιό ξεκάθαρα δέν γινόταν νά γίνουν).

"Η πριγκίπισσα πιστή του Ντούμ δέν είναι άλλη από τό σύνολο τής παραπλανημένης από τόν "Εβραίο, παθητικής "Αρίας φυλής. Συμπεριφέρεται μέ τρόπο πού φανερά τής είναι ξένος, σάν ύπνωτισμένη (δπως τά περισσότερα μέλη τής φυλής μας, γύρω μας), όντας τελείως άσχετη μέ τόν Ντούμ, άφού δέν έχει τήν παραμικρή όμοιότητα μαζί του. "Απόδειξτε ότι ενώ προσπαθεί νά τήν πάρη πίσω από τόν άπαγωγέα Κόναν, μόλις βλέπει ότι δέν μπορεί, προσπαθεί τουλάχιστον νά τήν σκοτώση. Τυπική "Εβραϊκή συμπεριφορά και πόσο ταιριαστή μέ τήν πραγματικότητα!!

"Ο "Ασιάτης φίλος του Κόναν είναι ένας φόρος τιμής στό ήρωϊκό πνεύμα των Σαμουράι, πού τούς κάνει άξιους νά σταθούν δίπλα στους "Αρίους, δπως στό παρελθόν και ίσως στό μέλλον. Είναι χαρακτηριστικό, πρός επιβεβαίωσιν ότι τό κράνος πού φοράει όταν πολεμά είναι τυπικόν κράνος Σαμουράι.

Τέλος ό "Ασιάτης μάγος πού βοηθά τόν Κόναν συμβολίζει μέ τό παρουσιαστικό του, σάν πρωτόγονου Λάμα, τίς επιδράσεις ή κοινά σημεία μερικόν διδασκαλιών πρós τόν έθνικοσοσιαλισμό.

"Ας περάσουμε τώρα στά νοήματα του έργου, σέ διάφορες σκηνές:

Στήν άρχή παριστάται ή κατασκευή ενός ξίφους. Σκηνή πού ύπαινίσσεται τό περίφημο «για νά φτιαχτεί ένας πολεμιστής, πρέπει πρώτα νά φτιαχτεί ένα ξίφος». "Απαιτεί τήν μυστική κοινώνια του ξίφους μέ τό χέρι και τόν άνθρωπο πού τό κρατάει. Κοινώνια πού συμβολίζει και ό έθνικοσοσιαλιστικός χαιρετισμός μέ τό ύψωμένο χέρι! "Η ήρωϊκή αντίληψη τής ζωής και ή λατρεία τής δυνάμεως σέ δλη τής τήν μεγαλοπρέπεια.

Κατόπιν και σύμφωνα μέ τά προηγούμενα έχουμε τόν "Εβραίο πού καταστρέφει μέ τούς ύποτακτικούς του (κομμουνισμό - καπιταλισμό) τήν φυλή των "Αρίων (φυλή του Κόναν). Κλέβει τό μυστικό του άτσάλιου, πού δέν είναι άλλο από τήν ήρωϊκή "Αρία, υπεράνθρωπη αντίληψη του πολεμιστή άρχαίου έλληνικού τύπου, τό κλέβει όχι για νά τό χρησιμοποιήσει, δέν μπορεί νά τό κάνει, αλλά για νά μήν τό έχει ό "Αριος άπλώς (διάλογος του μέ τόν Κόναν). "Ο "Εβραϊός κρατά άποκοιμισμένους μέ ειρηνιστικές θρησκείες τούς "Αρίους, τύπου «παιδιά των λουλουδιών» κλπ. "Ας θυμηθούμε ότι σέ κάποια στιγμή ένας από αυτούς τούς πιστούς τής θρησκείας του "Ολέθρου, λέει στον Κόναν νά πετάξη τό σπαθί του και νά πάει μαζί του. "Η θρησκεία έχει όλα τά "Εβραϊκά χαρακτηριστικά, από άνθρωποθυσίες, μέχρι τήν άρρωστημένη πλήρη άρνηση του σώματος (σκηνή πού καλεί μία κοπέλλα νά πέση στον γκρεμό). "Εξ άλλου οι στολές των ιερέων τής θρησκείας του Ντούμ φορούν τυπικά ένδύματα "Εβραίων ιερέων, όπως αυτά παρουσιάζονται σέ όλες τίς παραδοσιακές άπεικονίσεις. "Από τήν άλλη ό Κόναν και ή παρέα του παρουσιάζονται στό έργο σάν «κλέφτες». Γιατί άπλούστατα σάν παράνομοι θεωρούνται και οι έθνικοσοσιαλιστές από τούς "Εβραϊούς και τούς ύποτακτικούς των. Τελικά άφού ό "Εθνικοσοσιαλισμός (Κόναν) ήττάται πρós στιγμήν και μαρτυρά σάν Νέος Προμηθέας (ή σκηνή στον βράχο μέ τά όρνεα είναι σαφέστατη), νεκρανασταίνεται και ενώ θεωρείτο από τούς έχθρους του νεκρός, τούς κατατροπώνει (θάνατος των δύο ύποτακτικών του Ντούμ).

Συγκλονιστικό είναι τό φινάλε όπου ενώ πρós στιγμήν ό Ντούμ, ό όποιος έχει στό μεταξύ καλέσει τούς όπαδούς του για τήν ύποτιθέμενη μέρα τής κρίσεως, προσπαθεί νά ξεγελάση τόν Κόναν μέ γλυκόλογα (διόλου "Εβραϊκών) και νά τόν πείσει ότι δέν μπορεί νά κάνει χωρίς αυτόν, ό Κόναν τού άποχωρίζει μέ δύο χτυπήματα τό κεφάλι και τό πετá στους όπαδούς του. Στή συνέχεια έκπυρώνει τόν ναό του "Εβραίου και ενώ φεύγει τείνει τό χέρι στην πριγκίπισσα (ζεστρατισμένη "Αρία φυλή), πού είχε στό μεταξύ σώσει, και τήν ΟΔΗΓΕΙ.

"Ιδού τό μεγαλόπρεπο μήνυμα του έργου, ένα μήνυμα ΝΙΚΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ.

"Αν τώρα όλα αυτά δέν ήσαν στην πρόθεση του σκηνοθέτου, εδχαριστούμε τίς άόρατες δυνάμεις πού έργηγορούν για τήν φυλή μας και τόν έκίνησαν.

ΦΟΙΒΟΣ ΝΑΤΣΗΣ

Ἡ ἀπόφασίς μου νά ἐκτελέσω αὐτή τήν ἀποστολή ἦταν ἡ σκληρότερη, πού ἔλαβα ποτέ στήν ζωή μου. Ἐγίνε ὁμως εὐκολώτερη ὅταν ἀντάσθηκα τίς ἀτελείωτες σειρές τῶν φερέτρων τόσο στήν Γερμανία ὅσο αἱ στήν Ἀγγλία, μέ τίς μητέρες νά ἀκολουθοῦν μέ φοβερό σπασμό. Εἶναι ἀλήθεια πῶς δέν ἐπέτυχα τίποτε. Δέν μπόρεσα νά σταματήσω τήν τρέλλα τοῦ πολέμου αὐτοῦ, οὔτε νά ἀποτρέψω τήν καταστροφή ἧς ἠπείρου μας, πού εἶχα προβλέψει. Δέν μπόρεσα νά σώσω τοὺς νθρώπους μας, ἀλλά αἰσθάνομαι εὐτυχής γιά τό γεγονός ὅτι τοῦλάχιστον προσεπάθησα.

RUDOLF HESS

rudolf hess

Κάθε 10η Μαΐου συμπληρώνεται ἕνας ἰσχυρός χρόνος φυλακῆς γιά τόν Rudolf Hess. Ἐχουν περάσει 41 χρόνια ἀπό τότε πού ὁ Reichminister Hess ἐκτελώντας τίς ἐντολές τοῦ Φόερ Ἀδόλφου Χίτλερ «πέταξε» μέ ἕνα ME 110 στήν Ἀγγλία προσπαθώντας νά νυνάψῃ εἰρήνη καί νά διασώσῃ τήν Εὐρώπη ἀπό τήν ἐπερχομένη καταστροφή, μιά καταστροφή πού δυστυχῶς δέν μπόρεσε νά

κατετάγῃ στό 1ο Βαυαρικό σύνταγμα πεζικοῦ γιά νά καταλήξῃ πιλότος στό σμήνος τοῦ Goring. Μετά τό τέλος τοῦ Α΄ Παγκοσμίου πολέμου ἐνεγράφη στό Πανεπιστήμιο τοῦ Μονάχου, ὅπου ἐκεῖ ἐδίδασκε γεωπολιτική ὁ περίφημος Γερμανός καθηγητής Κάρλ Χαουσχόφερ, ὁ ἰδρυτής τῆς θεωρίας τοῦ Ζωτικῶν Χώρων (Lebensraum). Ὁ Χαουσχόφερ ἐπισημαίνοντας τίς μεγάλες ἰκανότητες τοῦ Hess τόν ἐμύησε στόν ἐθνικοσοσιαλισμό. Ἐτσι ὁ Rudolf Hess ἐνεγράφη ἀπό τοὺς πρώτους στό νεοϊδρυθέν NSDAP (Ἐθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Ἐργατικό Κόμμα). Ἡ ταυτότητά του εἶχε ἀξίοντα ἀριθμό 16, ἐνῶ τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ ἔφερε τόν ἀριθμό 7.

Ὁ Χίτλερ ἀμέσως ξεχώρισε τόν Rudolf Hess—πού διεκρίνετο μέ τήν δυναμική προσωπικότητά του—γιά τήν αὐτοθυσία του (ἔσωσε κάποτε ἀπό βέβαιο θάνατο τόν Χίτλερ) καθώς καί γιά τήν ἀκλόνητη πίστι του στίς ἀρχές τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ.

Μετά τό Putsch τοῦ Μονάχου στό ὅποιο εἶχε συμμετάσχει ὁ Hess, φυλακίσθηκε μαζί μέ τόν Χίτλερ στίς φυλακές τοῦ φρουρίου Λάντσμπεργκ. Ἐκεῖ ὁ μετέπειτα καγκελάριος τοῦ Γ΄ Ράιχ συνέγραψε τό περίφημο Mein Kampf, τό εἰσαγγέλιο τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Ὁ Hess ἐβοήθησε σημαντικά τόν ἀρχηγό του καθώς ἐπιμελήθηκε τῆς ὄλης ἐργασίας.

Μετά τήν ἀποφυλάκιση, ὁ Hess συμμετέσχε σ' ὄλους τοὺς ἀγῶνες τοῦ NSDAP γιά τήν ἐπικράτησι' κάτι πού τελικά πραγματοποιήθηκε τό 1933. Ὁ Φόερ ἀναγνωρίζοντας τήν μεγάλη συμβολή τοῦ Hess στήν νίκη τοῦ ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ κινήματος τόν ἔκανε

εβραιομπολσεβικισμό—την απειλή αυτή του ανθρωπίνου πολιτισμού—τόν μεγαλύτερο κίνδυνο κατά της Εύρωπης, απεφάσισε να προτείνει ειρήνη στην 'Αγγλία, με σκοπό την δημιουργία μιάς ενωμένης Εύρωπης σε μία σταυροφορία για την εκμηδένισι της εβραιομπολσεβικικής Ρωσίας.

"Έχοντας εμπιστοσύνη στις ικανότητες του βοηθού του, ο 'Αδόλφος Χίτλερ συνέλαβε τό σχέδιο για μία αποστολή του Hess στην 'Αγγλία, με προτάσεις ειρήνης. Τό σχέδιο συνεζητήθη μεταξύ τους διά μακρών. Σε περίπτωση άποτυχίας ο Rudolf Hess φαινομενικά θά έτιθέτο σε δυσμένεια και θά έδέχετο τά πυρά τών έθνικοσοσιαλιστών.

"Έτσι τό βράδυ της 10ης Μαΐου 1941 «πέταξε» πρός την Μεγάλη Βρετανία και έφθασε πάνω από την Γλασκώβη όπου έπεσε με άλεξιπτωτο κοντά στον πύργο του Δούκα του Χάμιλτον. 'Ο Hess έγνώριζε τόν Δούκα από την 'Ολυμπιάδα του Βερολίνου τό 1936 και ήλπιζε στην μεσολάβησί του για νά συναντήση τά μέλη της Βρετανικής κυβέρνησεως.

Πράγματι έφθασε στον προορισμό του και παρ' όλες τίς κατ' αρχήν δυσκολίες, μέσω του Δούκα του Χάμιλτον ήλθε σε έπαφή με την Βρετανική Κυβέρνησι. Οι όροι τούς όποιους έπρότεινε για την σύναψι ειρήνης ήταν άκρως εθνοϊκοί για την 'Αγγλία. 'Ο Hess έπρότεινε την διατήρησι τών άποικιών τών 'Αγγλων με την άμέριστο βοήθεια της Γερμανίας καθώς και τό ότι ή Γερμανία άναγνώριζε σάν επίσημο έμπορικό αντιπρόσωπο της Εύρωπης την 'Αγγλία.

Προφητικά ήσαν τά λόγια του Hess κατά την διάρκεια τών συνομιλιών αυτών: «ό πραγματικός νικητής αυτού του πολέμου θά είναι ή 'Αμερική. Θά μπορεί νά ύπαγορεύη την θέλησί της σ' όλον τόν κόσμο. 'Η Μεγάλη Βρετανία αντίθετα θά χάση την αυτοκρατορία της και ή 'Αμερική θά συνεισφέρει σ' αυτήν την παρακμή της συμμάχου της. Πολύ σύντομα ή 'Αγγλία θά είναι μόνο ένα μικρό νησί με υπερπληθυσμό πού θά αναλογίζεται τίς δόξες του παρελθόντος».

Οι γενναιόδωρες προτάσεις του Hess όμως, προσέκρουσαν στην άδιαλλαξία και τόν φανατισμό, καθώς τό πανίσχυρο πλουτοκρατικό εβραϊκό κατεστημένο πού ήλεγχε (και έλέγχει) την 'Αγγλία και την 'Αμερική, έπ' ούδενί λόγφ δέν επέτρεπε νά γίνουν

πραγματικότητα οι εθνοϊκές αυτές προτάσεις ειρήνης.

"Έτσι ο Rudolf Hess χαρακτηρίσθηκε αίχμάλωτος πολέμου(!!!) και εκλείσθη στις φυλακές. Οι δεσμώτες του προσπάθησαν νά του κάψουν τό ήθικό με βασανιστήρια και πλύσι έγκεφάλου. Χαρακτηριστικά άναφέρεται έδω ότι οι «σύμμαχοι» προσπάθησαν νά εμφανίσουν τόν Hess σάν ψυχικά άνισόρροπο!!!. 'Ο Hess όμως δέν εκάμφη ποτέ.

Τό τέλος του πολέμου βρήκε ήττημένη την Γερμανία. Οι «σύμμαχοι» πιστοί στό ρητό «Ουάι τοίς ήττημένοις» προετοιμάζουν την δίκη της Νυρεμβέργης για νά δικάσουν τούς έθνικοσοσιαλιστές αξιωματούχους.

Κατά την διάρκεια της δίκης ο Rudolf Hess μή θέλοντας νά συμμετάσχη σ' αυτήν την κωμωδία, εξευτελίζει και γελοιοποιεί τούς κατηγορούς του με την άτάραχο και άπαθη στάση του. "Όταν αναγγέλλονται οι ποινές, ο Hess δηλώνει υπερήφανα: «Δηλώνω κατηγορηματικά ότι δέν άρνούμαι τίποτα από όσα έχω πράξει, άρνούμαι όμως νά άναγνωρίσω στό δικαστήριό σας τό δικαίωμα νά με κρίνη».

Μεταπολεμικά τά μέσα μαζικής ενημερώσεως έλεγχόμενα πλήρως από τούς εβραίους, άπεδύθησαν σε μία άνευ προηγουμένου προσπάθεια νά ύποβαθμίσουν την άποστολή ειρήνης του Rudolf Hess. Στο βιβλίο όμως του δημοκράτη John Tolland: ADOLF HITLER, άποδεικνύεται πανηγυρικά ή άλήθεια. "Άλλη μία τρανή άπόδειξις της άληθείας είναι τό ότι τό Foreign Office μετατόπισε χρονικά την δημοσίευσι τών τότε συνομιλιών μεταξύ Hess και Βρετανών αξιωματούχων, για τό 2017!!!

Σήμερα ο Rudolf Hess άργοπεθαίνει στις φυλακές του Σπαντάου γιατί έτσι θέλησε ο διεθνής εβραϊσμός. 'Ο άπεσταλμένος της ειρήνης κατεδικάσθη σε ισόβια δεσμά για έγκλήματα κατά της ειρήνης!!! Είναι κι αυτό ένα δείγμα του ανθρωπισμού και της δημοκρατίας πού επαγγέλλονται οι ύποτακτικοί τών εβραίων. "Ένα όμως είναι σίγουρο. 'Ο Rudolf Hess κατέστη τό σύμβολο του δυναστευομένου στις ήμέρες μας έθνικοσοσιαλισμού, ή δέ παρτεινόμενη κράτησις του ήδη γέροντα αυτού, άποτελεί τό αίώνιο αίσχος της Παγκοσμίου 'Ιστορίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΙΟΡΙΩΤΗΣ

